

ARRONDISSEMENTSRECHTBANK TE ROERMOND
enkelvoudige kamer voor bestuursrechtelijke zaken
UITSpraak

Reg.nr. : 92 / 729 PREMIE Z BOR

Inzake : X Beheer BV, gevestigd te Z, eiseres,

tegen : Het bestuur van de Nieuwe Algemene Bedrijfsvereniging,
gevestigd te Amsterdam, verweerder.

Datum en aanduiding van het bestreden besluit:
de brief van verweerder d.d. 30 maart 1992,
kenmerk: Lpi pbz/BV26/AE P. 936007955.

Datum van terechtzitting: 6 september 1994.

I. ONTSTAAN EN LOOP VAN HET GEDING.

Bij het in de aanhef van deze uitspraak vermelde besluit van 30 maart 1992 heeft verweerder met betrekking tot betalingen aan werknemers van eiseres over de jaren 1988 tot en met 1990 premie vastgesteld, ten bedrage van f 23.898,-, en voorts een administratieve boete opgelegd, ten bedrage van f 4.926,-.

Tegen dit besluit is beroep ingesteld.

De terzake van dit beroep door verweerder ingezonden stukken zijn op 4 september 1992 aan de gemachtigde van eiseres gezonden.

Partijen hebben hun respectievelijke standpunten schriftelijk nog nader toegelicht.

Het beroep is behandeld ter zitting van de rechtbank op 6 september 1994. Eiseres is verschenen bij gemachtigde mr. W, vergezeld door X, bestuurder van eiseres.

Verweerder is verschenen bij gemachtigde Mevr. Mr. V.

II. OVERWEGINGEN.

Het onderhavige geding is bij de arrondissementsrechtbank aanhangig gemaakt voor 1 januari 1994. Inmiddels is op 1 januari 1994 in werking getreden hoofdstuk 8 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) alsmede, in verband daarmee, een wet tot aanpassing van een groot aantal wetten.

Ingevolge artikel I, lid 6 van de bij de Awb behorende overgangsbepalingen is ten aanzien van de verdere behandeling van het beroep vanaf 1 januari 1994 het procesrecht volgens de Awb van toepassing.

Tijdens een verificatie van loongegevens in 1990 is verweerder gebleken dat in de jaren 1988 en 1989 door eiseres reiskostenvergoedingen zijn verstrekt en in de jaren 1988 tot en met 1990 een onkostenvergoeding, welke door verweerder als bovenmatig zijn aangemerkt. Voorts is in 1990 de regeling inzake de feestdagenuitkeringen niet juist toegepast en over 1991 werd nog premie nagevorderd.

Verweerder heeft vervolgens het bestreden besluit genomen. Bij het nemen van het besluit heeft verweerder zich op het standpunt gesteld, dat:

- de door eiseres verstrekte autokostenvergoedingen in 1988 en 1989 de genoemde bedragen in de Beschikking ingevolge artikel 6, lid 10 van de CSV inzake de reiskostenvergoedingen hebben overschreden en derhalve als bovenmatig zijn aan te merken;
- in de jaren 1988, 1989 en 1990 door eiseres een vast bedrag aan onkostenvergoedingen voor kleding, telefoon en koffie van f 3,35 aan de werknemers is verstrekt, terwijl ingevolge artikel 6, lid 1 aanhef en onder f van de CSV (zoals dat artikellid luidde in 1988 en 1989) en artikel 6, lid 1 aanhef en onder j (zoals dat artikellid luidt sedert 1 januari 1990) de vergoedingen welke geacht kunnen worden te strekken tot bestrijding van kosten tot verwerving van het loon, afzonderlijk overeengekomen en vastgesteld dienen te zijn, zodat -nu dit niet het geval is geweest- sprake is van bovenmatige onkostenvergoedingen;
- eiseres in 1990 bovenmatige feestdagenvergoedingen heeft uitbetaald;
- het bovenmatige gedeelte van de verstrekte vergoedingen aangemerkt moet worden als loon, waarover door eiseres nog premie is verschuldigd;

- eiseres in 1990 een deel van de feitelijke loonbetalingen niet als loon in de loonadministratie heeft verwerkt, waardoor nog premie moet worden vastgesteld;
- aan eiseres een administratieve boete opgelegd dient te worden in verband met het niet voldoen aan de verplichting van artikel 10 van de CSV met betrekking tot de loonadministratie.

Eiseres heeft bezwaar tegen dit besluit. Namens haar is daartoe aangevoerd, dat:

- eiseres zich voor wat betreft de reiskosten heeft gehouden aan de richtlijn van de Minister terzake;
- de eis van afzonderlijk overeengekomen vergoedingen niet juist is, nu deze vergoeding bestendig gebruik is in de bedrijfstak;
- verweerder ten onrechte heeft gesteld dat betalingen zijn verricht welke niet in de loonadministratie zijn opgenomen;
- de administratieve boete ten onrechte is opgelegd, omdat eiseres niets te verwijten valt, en dat in augustus 1990 ambtenaren van verweerder dezelfde administratie ter beschikking hebben gehad.

In dit geding is dan de vraag aan de orde of verweerder terecht en op goede gronden premie heeft vastgesteld over de jaren 1988, 1989 en 1990 en tevens een administratieve boete heeft opgelegd. Dienaangaande overweegt de rechtbank het navolgende.

Met betrekking tot de onkostenvergoedingen:

In artikel 6, lid 1 aanhef en onder f van de CSV (zoals dit artikellid luidde in 1988 en 1989) en artikel 6, lid 1 aanhef en onder j van de CSV (zoals dat artikellid luidt vanaf 1 januari 1990) is bepaald, dat vergoedingen, welke geacht kunnen worden te strekken tot bestrijding van kosten tot verwerving van het loon, niet tot het loon gerekend worden.

Ingevolge vaste jurisprudentie dienen deze vergoedingen afzonderlijk te zijn vastgesteld.

Gelet op de voorhanden gegevens, waaronder verklaringen van personen werkzaam bij eiseres, is de rechtbank van oordeel dat eiseres geen afzonderlijke vergoedingen

is overeengekomen c.q. heeft vastgesteld. Blijkens de processen-verbaal van de verhoren van de werknemers van eiseres was sprake van een all-in weekloon en werden geen afzonderlijke vergoedingen betaald voor koffie, kleding en telefoon.

Naar dezerzijds oordeel worden de onkostenvergoedingen dan ook terecht als loon aangemerkt, waarover door eiseres premie is verschuldigd.

Met betrekking tot de feestdagenvergoedingen:

Van de zijde van eiseres wordt niet bestreden dat de feestdagenvergoedingen te hoog zouden zijn, zodat verweerder deze vergoedingen terecht als loon aanmerkt en premie er over vaststelt.

Met betrekking tot de niet verantwoorde loonbetalingen:

In artikel 10 onder a van de CSV is bepaald dat een werkgever verplicht is om aan de bedrijfsvereniging opgave te doen van het door zijn werknemers genoten loon. Aan de hand van die opgave wordt de premie, die hij als werkgever is verschuldigd, berekend. Uit de processen-verbaal van de verhoren van werknemers van eiseres is gebleken dat de werknemers een nettoloon ontvingen van f 600,- tot f 675,- per week, terwijl in de loonadministratie een brutobedrag van f 750,- werd vermeld.

De feitelijke betalingen blijken dan ook of te wijken van de in de loonadministratie verantwoorde lonen.

Naar dezerzijds oordeel heeft verweerder mitsdien terecht gesteld dat premie is verschuldigd terzake van de niet als loon verantwoorde bedragen.

Verweerder heeft ter bepaling van het bedrag van de premievaststelling voor alle werknemers de brutolonen en de premielonen opnieuw berekend. Hiertoe heeft verweerder het aantal gewerkte uren vastgesteld, de netto-beloning vastgesteld en met de juiste tariefgroep het bruto-uurloon berekend. Het bruto-uurloon vermenigvuldigd met het aantal gewerkte uren levert het bruto jaarloon op, waarover premie wordt vastgesteld. Het verschil met de door eiseres opgegeven premielonen wordt als extra loon aangemerkt en hierover is nog premie vastgesteld.

De rechtbank kan instemmen met deze berekeningswijze van verweerder.

Met betrekking tot de reiskostenvergoedingen:

Ingevolge artikel 6, lid 1 aanhef en onder f van de CSV (zoals dat artikel luidde in 1988 en 1989) behoren niet tot het loon vergoedingen voorzover zij geacht kunnen worden te strekken tot bestrijding van de noodzakelijke kosten, die een werknemer in verband met zijn dienstbetrekking heeft te maken.

Voor wat betreft de kosten van woon- en werkverkeer zijn in de Beschikking van de Staatssecretaris van Sociale Zaken van 30 december 1976 (stcrt.1976, 255), gewijzigd op 28 december 1987 (Stcrt. 1987, 252) voor jaar 1988 en op 29 december 1988 (Stcrt. 1988, 254) voor jaar 1989 de bedragen opgenomen voor de reizen woning-werk. Indien de vergoeding meer bedraagt dan de in de reiskostenbeschikkingen vermelde bedragen, geldt het meerdere als loon waarover premie moet worden vastgesteld.

Uit de gedingstukken blijkt dat door eiseres in 1988 en 1989 aan de werknemers Y, W en V reiskostenvergoedingen zijn verstrekt. Volgens verweerder overschrijden deze vergoedingen de forfaitaire bedragen uit de reiskosten-beschikkingen. Verweerder kan echter niet aangeven hoeveel eiseres heeft uitbetaald aan genoemde personen en ook niet hoe hoog de forfaitaire bedragen in genoemde periode waren.

Wat betreft deze bedragen en berekeningen mist het besluit een juiste, althans voldoende feitelijke grondslag. De rechtbank is dan ook van oordeel dat het bestreden besluit reeds om die reden niet in stand kan worden gelaten.

De rechtbank komt derhalve niet meer toe aan de beoordeling van de opgelegde administratieve boete.

Voorgaande overwegingen leiden tot de conclusie dat het beroep van eiseres voor gegrond moet worden gehouden.

Het namens eiseres gedane verzoek om toekenning van een proceskostenvergoeding tot een bedrag van f x wordt door de rechtbank afgewezen aangezien het bestreden besluit slechts op grond van een ondergeschikt gebrek moet worden vernietigd en

voorts het gevraagde bedrag -voor zover het betreft de onderhavige procedure- onvoldoende is onderbouwd.

Mitsdien wordt beslist als aangegeven in rubriek III.

III. BESLISSING.

De arrondissementsrechtbank te Roermond;

gelet op het bepaalde in de artikelen 8:70, 8:72 en 8:74 van de Algemene wet bestuursrecht;

verklaart het beroep gegrond en vernietigt het bestreden besluit;

bepaalt dat verweerder een nieuw besluit neemt met inachtneming van het gestelde in deze uitspraak;

bepaalt voorts, dat verweerdere bedrijfsvereniging aan eiseres het door deze gestorte griffierecht volledig vergoedt.

Aldus gedaan door mr. G. de Jong in tegenwoordigheid van L.H.E.J. Heuts als griffier en in het openbaar uitgesproken op 17 OKT. 1994 door mr. G. de Jong voornoemd in tegenwoordigheid van voornoemde griffier.

Heuts

De Jong